

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1613/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Дончић, адвокат из ..., против туженог привредног друштва „Кронос“ д.о.о. из Врања, кога заступа Данијела Томић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу Уговора о раду и исплати зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3/2021 од 03.03.2021. године, у седници одржаној 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3/2021 од 03.03.2021. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3/2021 од 03.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 732/2018 од 13.10.2020. године у усвајајућем делу става првог и у ставу другом изреке. Тим делом првостепене пресуде утврђено је да је незаконит отказ Уговора о раду од 04.07.2018. године, а тужени је обавезан да тужиљи на име накнаде штете у висини од 5 месечних зарада, почев од 27.07.2018. године до 28.12.2018. године, исплати појединачне месечне износе, ближе одређене тим ставом изреке, са каматом од првог дана по истеку наредног месеца у односу на месец на који се исплата односи, до коначне исплате; а тужени обавезан да тужиљи накнади трошкове од 174.250,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду из тачке 12. наведеног члана, према члану 407. став 2. ЗПП, у поступку по ревизији није дозвољено.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на месту ..., по више закључених уговора о раду на одређено време, почев од 15.12.2007. године. Последњим уговором о раду на одређено време број ../2018 од 04.07.2018. године, уговор је закључен најдаље до 28.12.2018. године. Побичаним решењем туженог од 23.07.2018. године тужили је са даном доношења решења престао радни однос пре истека рока на који је заснован, на основу члана 175. тачка 1. Закона о раду („Службени Гласник РС“ број 24/2005... 75/2014). Тужила је била на лечењу у ... бањи у периоду од 18.07.2018. године до 25.07.2018. године, о чему је благовремено обавестила послодавца достављајући потврду о привременој спречености за рад дана 21.07.2018. године. Налазом и мишљењем судског вештака економске струке утврђена је висина изгубљене зараде за период од престанка радног односа 23.07.2018. године до истека рока на који је уговор о раду закључен, уз умањење износа које је тужила примила по основу зараде код другог послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је побичано решење незаконито и туженог обавезали да тужили исплати тражене износе на име накнаде штете у висини пет месечних зарада, дајући разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Уговор о раду послодавац и запослени по правилу закључују на неодређено време, а могу га закључити и на време чије је трајање унапред одређено када су у питању : сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 24 месеца. Неспорно је да су парничне странке закључиле уговор о раду на одређено време број ../2018 дана 04.07.2018. године, чије трајање су уговориле најдаље до 28.12.2018. године, али без прецизирања разлога за закључење таквог уговора у смислу члана 37. став 1. Закона о раду. Тако заснован радни однос престао је пре истека рока 23.07.2018. године, уз образложење да тужили радни однос престаје сходно Закону о раду, истеком рока на који је заснован, што је нетачно.

Како у побичаном отказном решењу нису наведени оправдани разлози за његово доношење пре истека времена на које је радни однос заснован, правилно су нижестепени судови оценили да је побичано решење незаконито, јер је донето противно одредбама члана 175. тачка 1. Закона о раду, па су правилно обавезали туженог послодавца да тужили којој је незаконито престао радни однос, накнади штету у висини изгубљене зараде за период од незаконитог престанка радног односа, до истека времена на који је уговор о раду био закључен, а уз умањење прихода које је остварила код другог послодавца (члан 191. став 2. и 3.).

Употребљена формулација „најдаље до“ даје право послодавцу да уговор откаже у свако време, односно било ког момента када престану околности које су биле основ за његово закључење, али не са образложењем истека рока из члана 175. тачка 1. Закона о раду, који у конкретном случају није наступио.

Осталим наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, па је Врховни касациони суд на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**